

Publicerad 2017-11-24 09:00 av Cassandra Taylor

Maja firar en fin jul med familjen.

Sista julen med Leyla.

En fridfull jul

Det är isande kallt ute. Gråkallt. Det är alldeles tyst. Maja står vid Leylas grav. Det regnar lite. Hon huttrar till. Allt är meningslöst. Det är ofattbart. Leyla blev bara tretton år. Den här julen kommer bli fruktansvärd. Förra julen hade varit mycket bättre.

”Titta så stort med snö!” säger Leylas mamma. Hon är alltid så positiv. Det blir nästan jobbigt ibland, tycker Maja. Det är en gnistrande kall vinterdag. Vitt och fint överallt. Nu måste de gå ut en sväng. Det är nyttigt med promenader, det tjarar alla om. Men väldigt tråkigt. Hon kan ta med sig Lyila i rullstolen. De har varit ute förut. Men det är inte samma sak nu när Leyla är sjuk. Nu är allt så annorlunda.

Man måste gå ut och röra på sig säger alla. Det är ett himla tjat om det. Undrar om det gäller dem själva också eller bara oss ungdomar, tänker Maja irriterat. Men hon försöker faktiskt vara glad. Det var dagen innan julafton. Som om det var så himla speciellt med det.

”Har ni sett barn! Titta så stort med snö! Titta vad mycket med snön.” Leylas mamma ler mot Maja och Leyla. Hon verkar så glad och förväntansfull. Som ett barn. Hon verkar inte tänka på att Leyla är sjuk. Hon menar nog att de suttit härinne och snackat för länge.

”Det heter mycket snö, inte stort med snö.” säger Leyla tjurigt.

”Jaja. Men nu ni kan åka pulkan hela dagen. Ni behöver inte fundera vad ni ska göra. Freja väntar på er därute! Ta med dig Leyla i rullstolen.”

Vad hon tjarar! Ok då. Vi går ut en sväng. Det finns inget att vara glad för nu. Vad är det för roligt med snö? Som om dom skulle vilja gå ut och leka med Freja. Näe, skulle inte tro det. Hur gammal inbillar hon sig att vi är, tänker Maja. Hon vill vara själv med Leila. Freja kan vara hemma hos mamma. Men okej då, bara för att det är jul. Leila är hennes allra bästa kompis. Hon har så vackert hår och hasselnötsbruna ögon. Leyla får bara inte lämna henne. Aldrig. Så kommer det inte heller att bli. Absolut inte. Det vore för hemskt. Fuck cancer.

Senare på kvällen. Mamma är så glad och uppspelt.

”Ikväll kommer Vickan och några kompisar hit. Vi ska dricka lite vin.” säger mamma.

Åh nej, vad jobbigt! tänker Maja. Finns det något fånigare än fnittriga tanter i 40-års åldern? Näe, knappast. Vad äckligt. Och så tror dom att dom är så unga fast dem inte är det. Näe, nu ska jag vara snäll. tänker hon. De kan väl också få ha lite kul ibland.

”det blir toppen. Sägar pappa. ”Ni behöver ha lite kul. Eller hur Maja? De kan väl få ha det lite mysigt. Det blir kanon!”

Omg! Seriöst! Hur många fåniga ord kan han egentligen? Han ska jämt också vara sådär ungdomlig.

Men allra värst var när morsan skrev på facebook. Ibland skrev hon såhär typ: Nu ska vi tjejer ses och dricka lite vin. Så mysigt! Cheers to a beautiful day! Whoop whoop, giggles. Fniss.”

Då håller man på att dö av skam. Men hon älskar dem förstås ändå. Fast hur gamla är dom? Typ 45 eller nåt. Fy fan, så gammal vill inte jag bli. ”Jaja. Svarar hon. ”Det blir kul för dem.” Apropå ålder. Hon mindes när

en granne kommit på besök. Freja kanske varit fem år och hon och Saga nio. Hon sade allvarligt: Hur gammal är du? Hade hon frågat? ”Är det långt kvar till hundra?” ”Ja jag är 65 år” hade hon svarat. ”Jaja, men jag tycker du ser ut som nittionio.” Alla hade skrattat utom den där grannen vad hon nu hette. Ett roligt minne. Fast lite pinsamt också.

24 december klockan 14.00.

Nu är hon igång igen, tänker Maja. Måste hon alltid berätta sina roliga historier. Min syster är hopplös, hon ska vara så duktig jämt, tänker Maja. Alla satt i det stora ljusa vardagsrummet och hade det skönt. Några drack glögg, andra satt bara och vilade. Hennes syster Freja såg så glad och harmonisk ut. Hon trivs verkligen med att stå i centrum, tänker Maja. Självt hatade hon att få sådär mycket uppmärksamhet. Det var värst i skolan när man skulle hålla föredrag om någonting. Det var det bästa Freja visste. Maja suckar. Syrran är så galen, so fucking awesome.

”Den här historien är ännu bättre! Lyssna här.

Magistern försöker få barnen i klassen att köpa klassfotot,

Tänk vad roligt för er. säger magistern. Om många år kan ni tänka tillbaka och säga: här är Lisa, hon är advokat nu. Här är Olle, han är ingenjör. Och här är Kalle, han är läkare nu.

Sen hörs från klassens svarta får: Och här är magistern. Han är död nu.”

Omg! Alla skrattar utom Maja. De är galna, fnyser Maja. Vilken rolig syster man har!

”Visst var den bra!”

”Ja verkligen.” sa mamma. ”Var får du alla historier ifrån?”

”Från din Allers, mamma.” svarar hon.

”Berätta en till!” säger Saga.

Näe, det räcker. Nu ska vi dricka lite glögg.” säger pappa bestämt.

”Men glögg är så äckligt.” gnäller Saga. ”Det mesta på julbordet är lite äckligt faktiskt.”

”Då tycker väl Maja också att glögg är äckligt.” säger mormor. ”Ni tycker väl samma sak. Jag har forskat om tvillingar. Det är så spännande!”

”Men mormor då.” säger Maja och skrattar. ”Jag har ju sagt att vi nästan aldrig tycker om samma saker.

”Gillar ni samma killar då?” frågar mormor. Hon låter så förvåntansfull, som ett barn som ska fira sin födelsedag.

Maja ler. Mormor säger så mycket konstigt.

”Näe, inte det heller.” säger Maja.

Gud vad hon tjatar om det! Varje morgon frågar mormor om vi har drömt samma sak. Det har vi förstås inte. Hon tröttnar aldrig på att fråga. Maja blir trött på det. Men det är ju lite roligt också.

”Nu ska ni få höra den allra bästa historien.” säger pappa. ”Tomten var på väg uppför en brant backe med sin släde. När han nästan kommit upp välte släden och alla paket ramlade ut. Då blev tomten så arg att han svor: Jävlar ihelvete! Just då kom en ängel förbi och sa: Om tomten svär kommer han aldrig till himlen. Då svarade tomten: Jag ska inte till himlen, bara uppför den här backen!” Den var väl bra!”

Oh my God vad alla är pinsamma! tänker Maja.

Så hörs plötsligt från köket.

”Helvete! Tvättmaskinen! Den glömde jag alldeles bort.”

”Svär inte sådär mamma.” säger Maja upprört. Ibland är morsan så himla jobbig. Och hon ska vara så hemskt ungdomlig hela tiden. Vilken galen familj man har.

Det är roligt att mormor och morfar kommit. De har alltid så mycket att berätta från Spanien där de bott i ett år. Där skulle man bo! Det är nog som att bo i himlen. Så varmt och skönt jämt.

Mormor kommer ut i köket. ”Har ni inget spankst vin? Rioja eller något?”

”Patrik, kan du titta!” ropar mamma. Herregud, måste de alltid dricka. Är det så viktigt! Maja kan inte fatta det. De blir så fåniga av det. Hon känner nog ingen vuxen som inte dricker en massa vin och sånt. ”Du och morfar borde sluta dricka! Snälla mormor.” säger hon.

”Jaja gumman. Det är ingen fara.” svarar mormor.

Näe, säkert inte. tänker Maja. Men hon ryser lite, som ett barn som tvingas äta spenat. Jag ska aldrig dricka alkohol, lovar hon. Hon fattar inte hur mormor orkar dricka så mycket. Det verkar så onödigt.

”Tror tyvärr inte vi har något mer vin.” Mamma ser bekymrad ut, hur ska mormor reagera nu?

Mormor försöker dölja sin besvikelse. Hon går motvilligt ut i vardagsrummet igen. Hon ser lite sur ut, som en tonåring som tvingas lyssna på Melodikrysset.

Men hon är snart ute i köket igen. Mormor har tydligen fått en annan ide i sitt huvud.

”Men ni har ju inget julgodis! Vad säger ni ungar? Vill ni ha mormors kola? Ni brukar ju gilla min fudge med lingon.”

”Ja kola!” ropar Freja och Saga. Tänk att Saga fortfarande var så barnslig. Hon kunde nästan börja gråta om hon inte fick godis när hon ville. Att man kan bli så glad för lite socker och sirap.

”Ok, då blir det kola. Vad gott det ska bli! Jag har köpt rörsocker. Det ni!” säger mormor.

”Ja det blir väl gott.” säger pappa. ”Eller vad tycker ni tvåäggsvillingarna?”

Men gud vad alla tjatar om det.

”Jovisst.” säger hon och Saga i munnen på varandra.

”Där ser ni! säger mormor. ”Jag säger ju att de tänker lika! Det är ju det jag alltid har sagt!”

Senare på kvällen ringde Leyla. ”Du måste komma. Bara du kan hjälpa mig!” sa hon.

Herregud, vad hade hänt?! Hon lät så ängslig och trött.

”Ja, jag kommer direkt.” svarar Maja.

”Ja skynda dig. Jag känner mig så konstig. So damn weird.”

”Jag skyndar mig! Försök att äta nåt gott så du blir lite piggare.” säger hon förtvivlat. Men hon hör ju hur dumt det låter.

”Säkert. Jag älskar dig. Du är bäst!” svarar Leyla.

Hon går med tungt hjärta till sin bästa vän. Jag har visst glömt att köpa nån julklapp, tänker hon. Men det känns inte så viktigt just nu. Leyla får en kram helt enkelt. Det är det bästa hon kan göra nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cassandra Taylor med Poeter.se id #84360 innehar upphovsrätten